

ning til Cancelliet, der skal indberette det til vedkommende Collegium, der da gjør Forestilling om hans Entledigelse til Kongen, og fra den Tid har det været Brug, at, naar en Embedsmand havde begaaet en borgerlig Forbrydelse, f. Ex. Svig og Tyveri, saa blev han ikke dømt fra sit Embede, men dømt til den Straf, han efter Loven havde forjænt, og ved Resolution Embedet betaget ham. Det er denne Anomali, man har søgt at forebygge ved det i 1846 forelagte Lovudkast. Det kan vistnok siges, at det er Noget, der ikke strengt taget hører til en Pensionslov, ligesom man maaskee ogsaa kunde finde, at endeel af Paragraphen ikke er nogen egentlig Lovbestemmelse, men blot er en Angivelse af, hvad der hidtil har været det Gældende. Men det var dog af praktisk Vigtighed, at den ovennævnte Anomali blev afgjort, og derfor indlemmede man det i dette Lovudkast. Naar ingen saadan Bestemmelse udkommer, saa vilde Følgen deraf være, at, naar en Embedsmand gjør sig skyldig i Svig eller selv i Tyveri eller Slegt, der gjør ham aldeles uværdig til den offentlige Tjænst, saa dømmes han ikke til Embedets Fortabelse og bliver saaledes ikke udstiftet til at nyde Pension, men vil blot komme i det Tilfælde, som er omtalt i § 6, at Pensionen skulde bestemmes ved Lov, hvilken Bestemmelse imidlertid dog viser, at han havde Adgang til Pension, skjøndt han ikke kunde faae den sædvanlige Pension. Om en saadan Bestemmelse gives eller ikke, har ogsaa Indflydelse paa § 7, hvorefter en Embedsmand, naar han siden, — efter at han er afgaaet paa Pension, — gjør sig skyldig i en Handling, der vilde medføre Embedets Fortabelse, skal miste Pensionen. Dette vil ikke kunne anvendes paa den, der som Pensionist gjør sig skyldig i en Handling, som den her omtalte, thi da han ikke efter de hidtil gældende Regler har fortabt Embedet, og der er heller ikke Noget i denne Pensionslov, som gjør, at han skulde dømmes til Embedsfortabelse, men blot, at hans Pension skulde bestemmes ved Lov, saa følger deraf, at en saadan Handling, begaaet af den, der allerede er kommen paa Pension, ingen Indflydelse har paa denne.

Finantsministeren: Grunden, hvorfor

man i det Lovudkast, som blev forelagt af Regjeringen paa den forrige Rigsdag, i § 5, der forsaavidt uforandret er overgaaet i nærværende Udkast, indskrænkede sig til at sige, at Embedsforbrydelse medfører Fortabelse af Retten til at nyde Pension, uden at tillige de øvrige Bestemmelser bleve optagne, der indholdes i den tilsvarende Paragraph af det Provindsialständerne forelagte Udkast, ligger temmelig nær, nemlig at Regjeringen ansaae det for mindre vigtigt i Pensionsloven at optage Forrifter for Domstolene om, hvad de skulde dømme, naar en Embedsmand maatte blive befunden skyldig i et Forhold, hvorefter han ikke kan egne sig til at være i Embedet, uagtet dette Forhold ikke strengt taget kan føre til Embedets Forbrydelse. Men dette udelukker ikke, at man, hvis Domstolene ikke ex officio dømte Manden fra Embedet, dog senere ved Dom kunde faae ham, efter at han var idømt Straf for det forbryderiske Forhold, tillige fradømt sit Embede. I ethvert Tilfælde har man troet, at det var den nærværende Sag uvedkommende at indblande et saadant Element i den foreliggende Paragraph. Men at det skulde have gjort hele § 5, som den her findes, overlødig, det kan jeg paa ingen Maade indrømme. Den Omstændighed, at § 7 indeholder en Bestemmelse, hvoraf man indirecte kan slutte, at en Embedsmand, ogsaa imedens han er i sit Embede, kan forbryde sin Ret til Pension paa samme Tid, som han forbryder sit Embede, — det gjør det dog ikke aldeles overlødigt at udtale dette, og man vilde dog vist kalde det et Savn i en Pensionslov, naar der slet ikke var nogen Bestemmelse om, hvorledes der skulde forholdes, naar en Mand blev dømt fra sit Embede. Der kan jo vel tænkes forskjellige Tilfælde, som af den høitærede sidste Taler antydet, hvor man kan komme i nogen Forlegenhed med, hvorvidt en Embedsmands Forhold kan qualificere ham til Embedsforbrydelse eller ikke; men denne foreliggende § 6, som den nu er redigeret, gaaer ud fra den Grundsætning, at i saadanne Tvivlstilfælde maatte man hellere affædige ham ad Resolutionsvejen og derefter give ham Pension efter de udtalte Regler ved Lov, end i Pensionsloven at optage, saadanne heterogene Bestemmel-